

ရန်ပုံငွေမောင်မောင်ကြည်
ပန်းပွင့်ကလေးများမွေးပါသည့်
လက်ရွေးစင်လူငယ်ဝတ္ထုတိုများ

SHWE
8201

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)၏

အမှာ စာ

၁။

အတိတ်ကို ဆောင်သော် ... တစ်ချိန်က -

ကျွန်တော်သည် ချောက်မြို့ အမှတ်(၁) အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း မှ နဝမတန်းကျောင်းသား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ချောက်မြို့ အရှေ့ဘက် ၅ မိုင်မျှ ဝေးကွာသော ကြီးနီအမည်ရှိ ကျေးရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ အသက် ၁၂ နှစ်အထိ ရွာမှာ ပဲ ပညာသင်ခဲ့သည်။ ၇ တန်းအောင်၍ ၈ တန်းရောက်လာမှ အထက(၁)သို့ တက်ရသည်။ မြို့ပေါ်ရောက်လာသည်။ ။ တောမှာ တော့ ရုပ်ရှင်ရုံမရှိ။ ဈေးမရှိ။ စာအုပ်ဆိုင် တွေ မရှိ။ ကားလမ်းမရှိ။ ကားမရှိ။ တိုက်ကြီး ကားကြီးမရှိ။

ဖုန်တလုံးလုံးနှင့် လှည်းတွေ နွားတွေရှိသည်။ ။ ထန်းရွက်မိုးသော တဲသာသာအိမ်ကလေးတွေ ရှိသည်။ ။ တောင်သူယာသမားတွေ များ သည်။ ။ ရေနံမြေ အလုပ်သမားရှိသည်။ ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသည်။ ။ နွားကျောင်း၊ ဆိတ်ကျောင်း၊ မြက်နှုတ်ပေါင်းကောက်၊ ရေစည်တိုက်၊ ထင်းခွေ၊ ရေခပ်၊ အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ကြရသဖြင့် အဝတ်အစားက ညစ်ပေသည်။ ။ ညှိုးနွမ်းသည်။ ။ တစ်နေ့နေလို့ လည်း ရေတစ်ခါချိုးလေ့ မရှိကြ။ ရေက

လည်း ရှားပါးသည် ။ ချွေးစော်, ကြေးစော်နံနေကျမို့ ရေမွှေးရနံ့ သင်းရနံ့ဆိုလျှင် ထူးခြား ၏။

ကျွန်တော် ၉ တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် သင်းပျံ့ပျံ့ရေမွှေးနံ့လိုလိုရသော သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကျောင်းသားတစ်ဦးကို သတိထားမိသည် ။ သူက ၈ တန်း ဖြစ်၏။ သူသည် အမြဲတစေ တက်ထရွန်အဖြူ လက်ရှည် ဖြူဖြူလွလွကို ဝတ်ထားလေ့ရှိသည် ။ ကြေးမတင်၊ နုနုရွရွ နေတတ်သည် ။ သပ်ရပ်ကြော့ရှင်း သည် ။ အစဉ်သဖြင့် သန့်ပြန့်သန့်ရှင်းသဖြင့် ကျွန်တော် သတိထားမိသည် ။ အချို့လူတွေက ဆံပင်ပွေ လိမ်ပွ။ အချို့က အင်္ကျီညစ်ပေ။ အချို့က ပုဆိုးတွန့်ကြေ။ ဤလူငယ်ကား ဥပမိရပ် သန့်ပြန့်သည် နှင့်အမျှ အဝတ်အစားလည်း ဣန္ဒြေရ၍ ဖြူစင်သန့်ရှင်းလှချေသည် တကား။ အားကျသည် ။

ဖုံတော,သဲတောက တက်လာခဲ့ကြသော တောသားဖြစ်သဖြင့် အေးငါလည်း သူ့လို ရေမှန်မှန်ချိုး ရမည်။ အဝတ်အစားကို သန့်ရှင်းသန့်ပြန့်အောင် ဝတ်စားမည်ဟု အတုခိုးခဲ့မိပါသည် ။ စနိုးတွေ ပေါင်ဒါ တွေကို မသုံးတတ်သော်လည်း ထိုလူငယ်ကို အတုယူ၍ မိမိကိုယ်ကို သပ်ရပ်ကြော့မော့အောင် နေတတ် လာသည် ။

ချောက်ရဲစခန်းနှင့် မြို့ပိုင်ရုံး (ယခု မြို့နယ် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီရုံးကြီး) ရှေ့ရှိ နေသူရိန်ပင်မင်းဆိုင်မှာ ရုပ်အင်္ကျီကို ပင်မင်းအပ်သည် ။ လျှော်ဖွပ် ပြား ၅၀။ မီးကြွေတိုက် ၂၅ ပြား၊ မိမိဘာသာ လျှော်ပြီးသား သွား၍ အပ်လေ့ရှိသည် ။ ရုပ်လက်တိုလက်ရှည် တစ်ထည် ၂၅ ပြားပေးရသည် ။ သပ်ရပ်ကျော့ပြန့်နေအောင် ထိုဦးကြီးက တိုက်ပေးသည် ။ ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ နက်ဖြန်လာယူပါခင်ဗျာ၊ ရပါပြီ ခင်ဗျာဟု အားနာရလောက်အောင် လေးစားချိုသာ၍ ပျူငှာလှစွာ ဆက်

ဆံပြောဆိုတတ်သည် ။

မီးပူထိုးသော ရုပ်အင်္ကျီကို ခေါက်ရိုးမကျိုးအောင် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိခြင်းအား မိမိအားကျ အတုယူခံရမည့်သူမှာ မောင်မောင်ကြည်ဆိုသူ ဖြစ်၏။ နောင်သောအခါ "ရေနံမြေ မောင်မောင် ကြည်"ဟူသော ကလောင်ရှင် ဖြစ်လာခဲ့သူပေတည်း။ သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဝတ်ပုံစားပုံအရာ၌ မြင်ဆရာ ဆိုရပါမည်။ သူ၏ သန့်ပြန့်သပ်ရပ်မှုကို စံနမူနာယူခဲ့မိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာ၏ ကျေးဇူး ရှိခဲ့ဖူး၏။

၂။

၁၉၇၉ လောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးရာထူးအဆင့်ဖြင့် မင်္ဂလာဒုံ တပ်မတော်ဗိုလ်ရွေး အဖွဲ့မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလေသည် ။ ၁၉၈၂-၈၃ မှ စ၍ စာပေနယ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်ရန် ကျွန်တော် ခြေလှမ်း ပြင်လေပြီ။ စာအုပ်တွေ အများကြီးဖတ်သည် ။ မဂ္ဂဇင်းအားလုံး (ထိုစဉ်က မဂ္ဂဇင်း ၁၀ မျိုးခန့်သာ ထွက်ပါ သည်) တစ်အုပ်မကျန် ဖတ်သည် ။ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ ရှုမဝ၊ သွေးသောက်၊ မိုးဝေ၊ စာပေလုပ်သား၊ ပေဖူးလွှာ၊ သောင်းပြောင်းထွေလာ၊ စစ်ပြန် စသည် အားလုံးကို ကြိုက်သည် ။

ထိုမဂ္ဂဇင်းများ သို့ စာမူပို့ချင်သည် ။ ၃၂ လမ်း အထက်ဘလောက်မှာ ရှိသော မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်သို့ ပထမဦးစွာ ချဉ်းကပ်သည် ။ စာမူတွေ ပို့သည် ။ တစ်ပုဒ်မဟုတ်။ သုံးပုဒ်၊ လေးပုဒ်၊ ငါးပုဒ်။ အတွဲလိုက် အဖြတ်လိုက် ပေးပို့သည် ။ လေးလ၊ ငါးလ၊ ထိုမှ ရှစ်လ၊ ကိုးလအထိ စောင့်သည် ။ မပါလာချေ။ မှန်သည့် အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် အယ်ဒီတာက ရွေးချယ်ဖော်ပြရလောက်အောင်လည်း ဆောင်းပါးများ သည် မကောင်း

ခဲ့ချေ။ သို့တစေ ထိုစဉ်ကာလ၌ မိမိ၏ အခြေအနေကို မသိ။ အမှန်မမြင်
မိ။ ကိုယ်ရေးသည့်စာကို အတော်ကောင်းလှပြီ။ ပါသင့်သည် ၊ ရွေးသင့်
သည် ။ ဖော်ပြလိမ့်မည်ဟု ပဲ မျှော်လင့်နေမိသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ရေနံမြေမောင်မောင်ကြည်သည် မြဝတီတိုက်၌ လက်
ထောက်အယ်ဒီတာ ဖြစ်နေပါ ပြီ။ သူ့ဆီသို့ဝင်သည် ။ သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်
သည် ။ သူ့ကိုခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သည် ။ စာပေရေးရာ ဆွေး
နွေးပြောဆိုဖြစ်ကြသည် ။ သူ့ဝတ္ထုလေးတွေ မိမိဖတ်ရသည် ။ သူ့ကို အ
ထူးပင်လေးစား အားကျရ သည် ။ သူက အားပေးသည် ။ ကြိုးစားပြီး
ဆက်ရေးပါဟု ပြောသည် ။ ရေးမည်။ ပါပါ၊ မပါပါရေးမည်။ ရွေးရွေး၊
ပယ်ပယ်ရေးမည်။ ရေးဖို့ က မိမိအလုပ်ဖြစ်သည် ။

၁၉၈၄-ခုနှစ်ရောက်တော့ မြတ်လေး၊ လုံမလေး၊ မဟေသီ၊ စံပယ်ဖြူ၊
ဒဂုန်စသော မဂ္ဂဇင်းတွေ ပို၍ ဖြိုင်ဖြိုင်ထွက်ရှိလာပြန်သည် ။ ရေးစရာ
ရေးကွက်နေရာ ဒီလောက်ကျယ်လာမှ တော့ ပိုပြီးရေးရပေမပေါ့ ဟု
ဆိုပြီး အားတက်စွာဖြင့်ဆက်ရေးကာ ဆက်ပြီး ပို့ပြန်သည် ။ ထို့ကြောင့်
ရှုမဝ၊ မိုးဝေ၊ စံပယ်ဖြူ၊ ရုပ်ရှင် အောင်လံ အတွေးအမြင်တို့ တွင် အပြု
တ်လိုက် အပြုတ်လိုက်၊ လစဉ် လေးငါးပုဒ် တစ်ဖြိုင်တည်း၊ အခိုင် အတွဲ
လိုက်၊ ကျွန်တော်၏ ဆောင်းပါးတွေ ဖော်ပြပါရှိ လာလေတော့သည် ။

စာပေနယ်သို့ ဝင်သောအခါတွင် လည်း ဤရေနံမြေ မောင်မောင်ကြ
ည်သည် ကျွန်တော့်ထက်စော ပါသည် ။ ရှေ့ကရောက်နှင့်သူဖြစ်သည် ။
ဆရာဇော်ဂျီ၊ တက်တိုး၊ ပါရဂူ၊ ဦးလေးမြိုင်စသူတို့ ကို မိမိမမြင် ဖူးသေး
မီတွင် သူက ထိုဆရာကြီးများ အိမ်သို့ ဝင်နေကျ ထွက်နေကျ အယ်ဒီ
တာလေး ဖြစ်နေခဲ့ချေပြီ။ သူ၏ မိမိကို အားပေးဖေးမမှုများ သည် ကျေး
ဇူးကြီးမားသည် ။

မြဝတီစာပေတိုက်သို့ ၁၉၉၅ မှ ၉၇ ထိ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်၊ စာတည်းမှူးချုပ်အဖြစ် မိမိရောက် ရှိသောအခါ ရေနံမြေ မောင်မောင်ကြည်သည် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံ အယ်ဒီတာ ဖြစ်လို့ နေပါပြီ။ ကျွန်တော် ရင်းနှီးချစ်ခင်ရင်းစွဲ ဖြစ်သည့်အတိုင်း စည်းစည်းလုံးလုံး လက်တွဲ၍ ညီညွတ်စွာ ကြိုးပမ်းခဲ့ရာ ငွေတာရီ အပါအဝင် စာစောင်၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းအားလုံးလိုလိုပင် ယခင်ကထက် စောင်ရေနှစ်ဆခွဲမျှ တိုးတက်ခဲ့သည် မှာ အထင်အရှားပင်ဖြစ်သည် ။ တစ်တိုက်လုံး၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခွန်အားကို မြင်ကြရ မည်။

ဆရာရေနံမြေ မောင်မောင်ကြည်တို့ ၏ တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့် လုံးချင်းစာအုပ် ပေါင်း ၅၀ ကိုလည်း စောင်ရေသုံးထောင်၊ လေးထောင်မျှ ‘မြဝတီစာပေ’တိုက်မှ ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါသည် ။

၁။ ဗေဒါလမ်း (မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်) ဆရာဇော်ဂျီ

၂။ မောင်ရင်မောင် မမယ်မ (၁၉၀၄-ခု၊ ပထမနော်ဗယ်) ဂျီမင်းစိလှကျော်

၃။ သေသော်မှ တည့် ဪကောင်း၏
ရန်ကုန်ဘေ့

၄။ စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော်မြေ

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

၅။ အနောက်ကိုရွှေ့ အရှေ့ကိုမျှော်
ဒေါက်တာရဲနိုင်

၆။ ဘဝအိပ်မက် ပန်းအိပ်မက်

မ

စန္ဒာ

၇။ ချစ်လို့ ပြောတာမှတ်ပါ
ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

၈။ ဇာတိနဲ့ အစဉ်အလာ
ဒေါက်တာမတင်ဝင်း

၉။ ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံ
ဒေါက်တာနိုင်ပန်းလှ

၁၀။ ကုန်းဘောင်ရှာတော်ပုံ
ညိုမြ

ယင်းတို့ မည်မျှ သပ်ရပ်စေ့စပ်၍ မည်မျှအဖိုးနှုန်း ချိုသာခဲ့သည် ကို ကိုယ့်ငါးချဉ်ကို ကိုယ်ချဉ်သည် ဆိုမည်စိုး၍ မဖော်ပြပါရစေနှင့်။ စေတနာကို စာဖတ်သူတို့ က နားလည်ကြပါသည် ။ ဤကဲ့သို့ အောင်မြင်စွာ အကျိုးပြုပေးနိုင်စွမ်းရှိသည် ။ ဤဦးမောင်မောင်ကြည်တို့ ၏ တက်တက်ကြွကြွ တက်ညီ လက်ညီ ကြိုးစား အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ခြင်းများ ပါဝင်ပါသည် ။ စွမ်းရည်ပြည့်ဝသော အယ်ဒီတာများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည် ။

ဦးမောင်မောင်ကြည်သည် ချစ်ခင်စရာကောင်းသော လူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ။ လေးစားခင်မင်စရာ ကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အပြင် သူတစ်ပါးကို အလွန်ကူညီချင်တတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရေနံမြေ သားချင်း မို့ စိတ်ချင်းနီးသည်။ ။

သူရေး၍ ရွေးချယ်ထားသော ဝတ္ထုတိုများကို ကျွန်တော့်ဆီ လာပေး သည်။ ။ အမှာ စာ ရေးပေးပါဟု ဆိုသည်။ ။ "ပန်းကလေးများ ရွေးပါသ ည် "ဟူသော လက်ရွေးစင် လူငယ်ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ကြည့်သည်။ ။ သ ပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်,ဝတ်တတ်,စားတတ်သော ကိုမောင်မောင်ကြည် ၏ ပုံရိပ်ကို သတိရမြင်ယောင် သည်။ ။ သူတစ်ဖက်သားကို စိတ်ကောင်း စေတနာထား၍ ကူညီတတ်သော သူ့သဘောကို နားလည်ခံစား မိသည် ။ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုလေးများ ပီပီ ဖတ်၍ အရသာရှိပါသည်။ ။ စာဖတ် သူတို့ အာရုံညီမည့် ဝတ္ထု လေးများ ပင် ဖြစ်ပါသည် ဟု ဆိုပါရစေ ...။

ချစ်နိုင်(စိတ်ပညာ)

စာရေးသူ၏ အမှာ

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ... ယခု လူငယ်ဝတ္ထုတိုများ ထွက်ရှိလာခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အစွမ်း ကြောင့် မဟုတ်ပါချေ။

မိတ်ဆွေဖြစ်သူ မြတ်ပန်းရံစာပေတိုက်မှ အယ်ဒီတာ ကိုအောင် ကျော်ထူး၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူက ... ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုလေးကို ထုတ်ချင်သည် ဟု ပြောလာ

သောအခါ ကျွန်တော်က ဝတ္ထုတို လေးတွေ အပုဒ်တစ်ရာငါးဆယ်ကျော်
မျှ သူ့ကို ရှာပေးလိုက်သည်။ ။

အမှန်စင်စစ် ... ကျွန်တော်သည် ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုများ နှင့်
ကျောင်းသားလူငယ် ဝတ္ထုတို များကိုသာ အရေးများ ခဲ့သည်။ ။

သို့နှင့် ...

သူက သုံးလေးပတ်အတွင်းမှာ ပင် ပေးထားသော ဝတ္ထုတိုများကိုဖတ်ပြီး "ခင်ဗျားဝတ္ထုတွေထဲက သည် လူငယ်ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်၊ လူငယ်ဝတ္ထုတွေက အထွက်လည်း နည်းတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက် ကိုးပုဒ်ရွေးပြီး ကွန်ပျူတာစီဖို့ အပ်လိုက်ပြီ"ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်တော် အံ့သြသွားရသည်။ ။

ကျွန်တော်က ဘဝသရုပ်ဖော်များကိုသာ ထုတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ ။

သို့သော် ... သူက လူငယ်ဝတ္ထုတိုများကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ။

သူရွေးထားသော ဝတ္ထုတို ကိုးပုဒ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၁၉၇၁-ခုနှစ်မှ ၁၉၈၀-ပြည့်နှစ်ဝန်း ကျင်နောက်ပိုင်းများ တွင် ပါရှိသော ငွေတာရီ၊ မြဝတီ၊ လူငယ်ဂျာနယ်၊ တို့ ကျောင်းသား၊ ဂျီအီးစီနှင့် အခြားမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါရှိခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

ယင်းဝတ္ထုကို အများ စုသည် ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပျက်တွေ့မြင်ခဲ့ရသည် များကို ပုံရိပ်ဖော် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းများ ဖြစ်သည်။ ။ တကယ်တော့ စာရေးဆရာအများ စုသည် ဝတ္ထုတိုများ ဖန်တီး ကြရာတွင် သူ့အဖြစ်အပျက်၊ သူ့ဝန်းကျင်နှင့် သူခံစားရသော အကြောင်းအရာများကိုသာ ရေးဖွဲ့တင်ပြ တတ်ကြသည်။ ။

ယခုဝတ္ထုတိုများမှာ ကျောင်းသားလူငယ်များ အတွက် တစ်စုံတစ်ခု အကျိုးအမြတ် ရရှိနိုင်ပါလိမ့် မည်။

ထို့ပြင် ... စာရေးသူတစ်ယောက်အနေနှင့် မှတ်ချက်ပြုပြောရလျှင် လည်း ကျောင်းသားလူငယ် များ အတွက် မိဘနှင့် အုပ်ထိန်းသူများက ယင်းစာအုပ်ငယ်ကို ပေးဖတ်လိုက်ပါက မိဘနှင့် အုပ်ထိန်းသူ များ ၏ ထိန်းကျောင်းရခြင်း တာဝန်များ အနည်းငယ်လျော့ပါးသွားနိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုချင်ပါ သေးသည် ။

ယင်းဝတ္ထုတိုများ တွင် ပါရှိသော အချိန်အခါနှင့် အကြောင်းအရာများကိုလည်း တစ်စုံတစ်ခုမျှ ပြောင်းလဲရေးသားခြင်း မပြုဘဲ မူလအတိုင်း ဖော်ပြထားပါသည် ။

အထူးသဖြင့် အမှာ စာ ရေးသားချီးမြှင့်ပေးသော စာရေးဆရာချစ်နီ င်(စိတ်ပညာ)နှင့် စာအုပ်ထုတ် ဝေပေးသော ကိုအောင်ကျော်ထူး (မြတ် ပန်းရုံစာပေ)တို့ ကို ကျေးဇူးအနန္တ တင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်း တင်အ ပ်ပါသတည်း။

ဒီလို ကူညီတတ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို
အစ်ကို ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ။
မှတ်ထားမှာ ပါ။
အစ်ကိုလည်း ကျောင်းသားဘဝတုန်းက
ငါ့ညီလို
မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့
ကြက်ခြေနီတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပါပဲကွာ။

မွန်မြတ်သူ

လေပြည်သည် ခပ်နွေးနွေးလေး တိုက်ခတ်နေရာမှ ညဉ့်ဦးယံပိုင်းသို့
ကျော်လွန်လာသောအခါ အအေးဓာတ်က သိသိသာသာလေး ပိုလာသ
ည် ။

စောစောပိုင်းက ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနှင့် ယပ်ခတ်ကာ စာကြည့်
နေသော ထွေးအောင်သည် ယခုအခါ ယပ်တောင်ကို ဘေးသို့ချလိုက်သ

ည် ။ ပြီးလျှင် ကြိုးတန်းပေါ်မှ အနွေးထည်ကို ကောက်ယူဝတ် လိုက်ရသည် ။

သူသည် စာကို ဆက်ကြည့်ပြန်သည် ။ ထွေးအောင်သည် ဆယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင်စာမေးပွဲကြီးကို ဖြေဆိုရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့မှာ မိုးအလင်း စာကြည့်နေရခြင်းဖြစ်သည် ။

ထွေးအောင်သည် စာကြည့်နေရာမှ လမ်းမဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။ လမ်းမပေါ်တွင် လူရိပ်လူခြည် ဝိုးတဝါးနှင့် စကားသံသဲ့သဲ့ကို သူကြားလိုက်ရ၍ ဖြစ်သည် ။

ထွေးအောင်တို့ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်တိုက် တန်းလျားလေးများ ဖြစ်ရာ အပေါ်စီးမှ စီးကြည့်လျှင် လမ်းမကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်ရသည် ။

ထွေးအောင်သည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ၂ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်သာ လိုတော့သည် ။

ထွေးအောင် လမ်းမဘက်ဆီသို့ ထပ်မံ ကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။ ခုမှ လူနှစ်ယောက်ကို သဲကွဲစွာ တွေ့ရ သည် ။ ခပ်ငယ်ငယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည် ။

အမျိုးသမီးမှာ မပေါ့မပါး ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့် ဖြစ်ပြီး မိမိမိကို မိမိလက်နှင့် ဖိလျက် လမ်းကို မလျှောက်နိုင်လျှောက်နိုင် လျှောက်နေရသည် ။ အဘွားအိုက ဘေးမှ ဖေးမတွဲလာပုံ ရလေသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မီးတိုင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်ကြပြီး လမ်းမဝဲယာဘက်သို့ မကြာခဏ မျှော်ကာကြည့်နေကြသည် ။ အမျိုးသမီးဆီမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားရ၏။

အချိန်မတော်ကြီးမှာ သူတို့ ဘာဖြစ်နေကြပါလိမ့်။ ထွေးအောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းရန် စိတ်ကူးမိလိုက်သည်။ ။

ထွေးအောင်သည် နံရံတွင် ချိတ်ထားသော သော့ကိုယူပြီး အိမ်တံခါးကို ချက်ချကာ ဆင်းလာခဲ့ သည် ။ အဖေ၊ အမေနှင့် ညီလေးများ သည် အိပ်ပျော်နေကြတုန်းဖြစ်သည်။ ။

မကြာမီ ထွေးအောင် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည် ။ အဘွားကြီးသည် ထွေးအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

"လူကလေးက ဘယ်ကို သွားမလို့ လဲဟင်"

အဘွားကြီးက အလျင်စလို မေး လိုက်လေသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဟောဟို တိုက်ကပါ"

"အေးကွယ်၊ ငါ့မြေးက အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဗိုက်နာလို့ ဆေးရုံကိုသွားမလို့ ကွဲ့၊ အဲဒါ ကားထွက် စောင့်နေကြတာပါ"

အဘွားကြီးက ပြောလိုက်မှ ထွေးအောင် သဘောပေါက်သွားသည်။ ။ ဒီလိုအချိန်မျိုး၌ သုဝဏ္ဏတွင် ကားအသွားအလာ ပြတ်တတ်သည်။ ။

"အင်း- အချိန်ကတော့ ကားပြတ်တဲ့ အချိန်ပဲ အဘွား၊ ဒါပေမဲ့ မြို့ထဲ ဘက်ကများ တစ်စီးတလေ လာရင်တော့ ကားရတတ်ပါတယ်။ ကားလာရင် ကျွန်တော် တားပေးပါ့မယ်"

ထွေးအောင်နှင့် အဘွားကြီးတို့ သည် ကားအသွားအလာကို စောင့်မျှော်နေကြသော်လည်း ကားတစ်စီးတလေမျှ မတွေ့ရချေ။

"အမယ်လေး အဘွားရဲ့ နာလှပြီရှင်၊ ဆေးရုံ အမြန်ပို့ပါတော့"

အမျိုးသမီးဆီမှ ညည်းသံကို အဆက်မပြတ်အောင် ကြားနေရလေသည်။ ။

"ဟဲ့-မဖြူ၊ ခဏအောင့်ထားစမ်းပါကွယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သိန်းမောင်ကို ပြောတာပေါ့။ ခွင့်ယူပါဆို မယူဘူး။ မမွေးသေးပါဘူးညာဘူးနဲ့ နယ်ကို ထွက်သွားတာ ကြော့နေတာပဲ၊ ခုတော့ ကြည့်စမ်း၊ သွားလို့ မှ တစ်ရက် မပြည့်သေးဘူး ဒီက ဗိုက်နာပြီ"

အဘွားကြီးကလည်း တဗျစ်တောက်တောက်ပြောနေသည် ။
ထိုအခါ ထွေးအောင် အမျိုးသမီးနှင့် အဘွားကို အားပေးရ၏။

"ကဲ-အဘွား၊ ဒီမှာ ကားစောင့်နေမယ့်အတူတူ ဟောဟိုလမ်းချိုးထဲ က အိမ်မှာ တော့ ကားရှိတာ တွေ့ရတယ်၊ သွားနှိုးရအောင်"

"ကောင်းသားပဲ လူကလေးရယ်၊ သွားနှိုးရအောင်"

အဘွားကြီးက ထွေးအောင်ကိုပြောလိုက်ပြီး သူ့မြေးဖြစ်သူကိုလည်း

"ကဲ-မဖြူ၊ ကလေးပြောတဲ့ ဆီ သွားရအောင် ညည်း ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပေါ့"ဟု ပြောလိုက် သည် ။

အမျိုးသမီးက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြကာ သူ့ဗိုက် ကိုနှိပ်ပြီး လျှောက်ကြည့်သည် ။ သို့သော် လမ်းကိုကောင်းစွာ မလျှောက် နိုင်တော့။ ခက်ပြီ။ ထွေးအောင်က အမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပူ သွား မိသည် ။

မွေးချိန်တန်၍ ကားမရခဲ့လျှင် ဒုက္ခ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ တော်ကြာ လမ်းပေါ်မွေးရလျှင် အခက်။

"ဒီမှာ အဘွား ကားရှိတဲ့ အိမ်ကို ကျွန်တော်ပဲ သွားနှိုးမယ်။ ရရင် ငှားလာခဲ့မယ်၊ အဘွားတို့ က လည်း ဒီမှာ လာတဲ့ ကားကို ဖမ်းတားပေါ့၊

ရရင်လိုက်သွားကြပေါ့"

ထွေးအောင်က မှာ ပြီး ကားရှိရာဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

အိမ်ပိုင်းထဲတွင် ဒတ်ဆန်းကားတစ်စီးကို တွေ့ရ၏။ ထွေးအောင် ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ သူ့အနားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ။

"ဦးလေး ... ဦးလေး ... ဦးလေးရေ"

ထွေးအောင်၏ ခေါ်သံက တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ။

"ဟေ့ ဘယ်သူလဲ၊ အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဘာကိစ္စလဲကွဲ့။"

ပြောသံနှင့်အတူ မီးလင်းလာသည်။ ။ လူကြီးတစ်ဦး အိမ်ထဲမှ ခြံထဲသို့ထွက်လာသည်။ ။

"စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဗိုက်နာပြီး ဆေးရုံကိုသွားဖို့ ကားအခက်တွေ့နေလို့ ပါ ခင်ဗျာ။ အဲဒါ ကားငှားချင်လို့ ပါ ဦး။"

"ဟာ ဒါ ဆိုရင်တော့ ခက်တာပဲ၊ ဦးလေးကား ရုပ်ကျိုလို့ မထွက်နိုင်တာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ။ မနက်ကျမှ လဲပြီး ထွက်နိုင်မယ်ကွဲ့။"

လူကြီး၏ စကားကြောင့် ထွေးအောင် မောဟိုက်သွားရလေသည်။ ။

"ငါ့တူ မယုံရင် ကားကိုဝင်ကြည့်ကွာ၊ ကားကောင်းရင် ဦးလေး လိုက်ပို့နေကျပါ။"

လူကြီးက ရည်မှန်စွာ ပြောဆိုလာသောအခါ ထွေးအောင် လူကြီးကို အားနာရပြန်သည်။ ။

"ရပါတယ် ဦးလေး၊ ဒါဆို ကျွန်တော် တခြားကားတစ်စီးကို အချိန်မီ ရအောင်ရှာပေးရဦးမယ်၊ သွားမယ်နော် ဦးလေး"

ထွေးအောင်ကပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မီးတိုင်အောက်တွင် ကားစောင့်နေသော အဘွားကြီးတို့ မြေးအဘွားကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်မောသွားရပြန်သည်။ ။

"ရခဲ့လား လူကလေး"

အဘွားကြီးက အလျင်တစော သိချင်ဇောနှင့် မေးသည်။ ။

"မရခဲ့ဘူး အဘွား"

အဘွားကြီး စိတ်ပျက်သွားဟန် တူသည်။ ။ မျက်နှာမကောင်းတော့ချေ။ ။ အမျိုးသမီးဆီမှ ညည်းညူ သံကို ကြားရပြန်သည်။ ။

"အမယ်လေး နာလှပြီရှင် အဘွားရဲ့ ၊ မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား၊ အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး"

ထိုစဉ် လမ်းလက်ယာဘက်ဆီမှ မီးရောင်တစ်လက်လက်ကို ထွေးအောင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ဟာ ကားတစ်စီး လာနေတယ် အဘွား"

"ထွေးအောင်က ပြောပြောဆိုဆို ပေတစ်ရာလမ်းမရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်ပြီး ကားကိုတားသည် "

ထွေးအောင် မျက်စိထဲတွင် ဝင်းလက်စူးရှသော မီးရောင်အားကြောင့် ကျိန်းစပ်သွားသည်။ ။

အရှိန်နှင့် မောင်းလာသောကားမှာ လည်း ရုတ်တရက် ဘရိတ်အုပ်လိုက်သဖြင့် ကျီခနဲ မြည်သံကြီး သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးသို့ ရိုက်

ခတ်သွားသည်။ ။

ထွေးအောင်ကပင် ရှေ့ခန်းတွင် ပါလာသူနှင့် ဒရိုင်ဘာတို့ ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

"ကူညီကြပါဦးခင်ဗျာ၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဗိုက်နာလို့ ကားစောင့်နေတာ အတော်ကြာနေပါပြီ။ ကားကလည်း ခုထိမရသေးပါဘူး၊ ကြာသွားရင် စိုးရိမ်ရပါတယ်"

ထိုအခါ ကားဒရိုင်ဘာက လှမ်းပြောသည်။ ။

"ဟာ ... မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ က အလုပ်က ကားဗျ၊ ဒီမှာလည်း တာဝန်နဲ့ ဆရာ့ကို အိမ် လိုက်ပို့ရဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာ့ကို လိုက်ပို့ပြီးရင်တော့ အစ်မကို လိုက်ပို့ပေးကြပါဗျာ"

ကားပေါ်မှ ဆရာဟု ဆိုသော လူရွယ်နှင့် ဒရိုင်ဘာတို့ က အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ။

အမျိုးသမီးမှာ မိမိဗိုက်ကို မိမိနှိပ်ပြီး မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ညည်းညူနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ပြီး အဘွားကြီး၏ ပူပန်သောကရောက်နေပုံများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ။

"လုပ်ပါ ဆရာတို့ ရယ်၊ လိုက်ပို့ပေးကြပါခင်ဗျာ၊ ကားမရရင် လမ်းပေါ်မှာ တောင် မွေးရင်မွေးနေ မှာ "

ထွေးအောင်၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံများက ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်

။

"ကဲ-ဘခင် တင်လိုက်ကွာ"

ဆရာလုပ်သူက ဒရိုင်ဘာကို ပြောလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ အဘွားကြီးက ထွေးအောင်ကို လှမ်းပြော သည်။ ။

"ကလေးရယ်၊ မြေးလေးပဲ ဆေးရုံအထိ လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်၊ အဘွားက မြေးရဲ့ နို့ညှာမလေးကို ကြည့်ရဦးမှာ မို့ပါ။ မနက်ကျ အဘွားဆေးရုံကိုလိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ အဘွားတို့ တိုက်က (၁၆၀) အခန်း (၂) ပါကွယ်"

ထွေးအောင် ကြာကြာစဉ်းစားမနေနိုင်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ။

"ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ကျရင်တော့ အဘွားဟော့ဟို ကျွန်တော့်အခန်းကို သွားပြီး အဖေနဲ့ အမေ့ကို ကျွန်တော် ဆေးရုံလိုက်ပို့တဲ့ အကြောင်းကို သွားပြောပေးပါနော်"

ထွေးအောင်က သူ့အခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။ ။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးကို ကားနောက်ပိုင်းသို့ တင်ပေးမည်ပြုစဉ် ဆရာလုပ်သူက ကားပေါ်မှ ဆင်း လာပြီး-

"နောက်ပိုင်းက သိပ်ခုန်တယ်ဗျ၊ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ရှေ့ခန်းမှာ ဆိုဖာနဲ့ ထိုင်ပါစေ"ဟု ပြော သည်။ ။

ထွေးအောင် အမျိုးသမီးကို ဖေးမကာ ရှေ့ခန်းသို့ တင်ပေးသည်။ ။ ထွေးအောင်သည် ဆရာလုပ်သူ နှင့် ကားနောက်ပိုင်းတွင် ထိုင်ကာ အတူလိုက်ပါလာသည်။ ။

ကားကလေးမှာ တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေသည်။ ။ အမျိုးသမီးဆီမှ ညည်းညူသံ သဲ့သဲ့ကိုတော့ ကားနောက်ပိုင်းမှ ကြားနေရသည်။ ။

ဆရာဆိုသူက ထွေးအောင်ကို မေးသည်။ ။

"ညီလေးနဲ့ ဘာတော်တုန်း"

"ဘာမှ မတော်ပါဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် စာကြည့်နေတုန်း အိမ်ရှေ့မှာ သူတို့ မြေးအဘွား နှစ်ယောက်ကို တွေ့လို့ ခုလိုကူညီရတာပါ"

"ဪ ဟုတ်လား၊ ညီလေးက ဘယ်နှတန်းတုန်း"

"ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေမှာ ပါ အစ်ကို"

"အေးကွာ၊ ခုလိုကူညီတာ ကုသိုလ်ရပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ အောက်မေ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က ကြက်ခြေနီတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ပိုပြီးကူညီရတာပေါ့ အစ်ကိုရာ"

"ဪ-ဟုတ်လား၊ ငါ့ညီတို့ ရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းကို အစ်ကို လေးစားပါတယ်ကွယ်"

ဆရာလုပ်သူကပြောပြီး ကားပေါ်မှ ဘေးသို့တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကားသည် ပုသိမ်ညွန့် ခုံးကြီးကိုကျော်ကာ တာမွေဘက်သို့ ဦးတည်သည်။ ။

ထို့နောက် မြင်းပြိုင်ကွင်းဟောင်းဘက်သို့ မောင်းနှင်နေပြန်သည်။ ။ ထိုအခါ အရိပ်အခြည်ကို သိသော ဆရာလုပ်သူသည် မှန်တံခါးကို အသာခေါက်လိုက်သည်။ ။ ပြီးလျှင် လက်ပြလိုက်သည်။ ။

ကားဒရိုင်ဘာက ဘရိတ်ကို အရှိန်သတ်လိုက်သည်။ ။

"ဘာတုန်း ဆရာ"

"ဟ-ငါ့ကို အရင်လိုက်မပို့နဲ့ ဦးလေ၊ ဒီအမျိုးသမီးကို အရင်ပို့မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ကားကို ပြန်လှည့်ကွာ"

ဆရာလုပ်သူကပြောမှ ဒရိုင်ဘာသည် သူ့ဆရာအိမ်ဘက်သို့ မောင်း

နှင်နေရာမှ ကားကိုပြန်ကွေ့ ကာ တာမွေအဝိုင်းကြီးဘက်မှ ဖောက်ထွက်ပြီး ရွှေဂုံတိုင်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ ။

ထွေးအောင်ရင်ထဲ ကြည်နူးသွားမိသည်။ ။

"ဪ ... ဒီလိုစိတ်ထားမွန်မြတ်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိပါသေးကလား၊ သူ့ကို အရင်မပို့ခိုင်းဘဲ လူနာကို အရင်ပို့ခိုင်းပါကလား"ဟု တွေးမိလေသည်။ ။

"ဒါနဲ့ အစ်ကိုက ညအလုပ်ဆင်းရသလားဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ညနေကတည်းက ချည်စက်ပျက်နေလို့ လာပြင်တာ၊ ခုမှ ပဲ ပြီးတော့တာမို့ အိမ်ပြန်လာတာပါ"

ဆရာလုပ်သူက ပြောလိုက်သောအခါ ထွေးအောင်ပို၍ လေးစားသွားမိသည်။ ။

မကြာမီ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ။ ထွေးအောင် ကားပေါ်မှ အလျင်အမြန် ခုန်ဆင်းပြီး လူနာပါကြောင်းနှင့် လမ်းကောင်းစွာမလျှောက်နိုင်ကြောင်းများကို ပြောပြ လိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ အမှုထမ်းများက မွေးလူနာကို ကတ်နှင့်သယ်မသွားသည်။ ။ ထို့နောက် ထွေးအောင်က ဆရာလုပ်သူနှင့် ကားဒရိုင်ဘာတို့ ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်နာမည်လည်း မှတ်ထားပါနော်၊ မောင်ထွေးအောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်"

"အေးကွာ၊ ဒီလိုကူညီတတ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို အစ်ကို ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ၊ မှတ်ထားမှာ ပေါ့၊ အစ်ကိုနာမည်က ကျော်ဝင်းပါ။ အစ်ကိုလည်း ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကြက်ခြေနီတပ်ဖွဲ့တစ်ယောက် ပါပဲကွာ၊

ကဲ-ငါ့ညီလုပ်စရာရှိတာကို ဆက်အကျိုးပြုလိုက်ပါဦး၊ အစ်ကိုတို့ ပြန်မယ်"

ထွေးအောင်မှာ အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ဆရာဆိုသူနှင့် ကားဒရိုင်ဘာတို့ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆေးရုံထဲ ဝင်သွားသည်။ ။ အခန်းထဲတွင် ဆရာမများက သူ့ကိုစောင့်နေကြသည်။ ။ လက်မှတ်ထိုးရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ။

ထွေးအောင် ဆရာမများကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ဓာတ်လှေကားဖြင့် အမျိုးသမီးကို တင်ပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ မွေးခန်းသို့ မ,သွားကြသည်။ ။

"မွေးလူနာက ရေမြွှာတောင်ပေါက်ပြီဟေ့ တန်းမွေးလိမ့်မယ်"

တာဝန်ကျဆရာမများ ၏ ပြောသံဆိုသံများကို ထွေးအောင် ကြားလိုက်ရသည်။ ။

ထွေးအောင် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဆေးရုံဆင်ဝင်အောက်တွင် မွေးလူနာများကို စောင့်နေကြသူများအား တွေ့ရသည်။ ။

အငှားကားများ ဖြင့် မကြာခဏ ဝင်ရောက်လာကြသော မွေးလူနာများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မကြာမီ ဆေးရုံအမှုထမ်းတစ်ယောက် ဂိတ်ဝမှ လာပြီးပြောသည်။ ။

"မဖြူဖြူ မွေးပြီကွ ညီလေးရ၊ ယောက်ျားလေးတဲ့ "

"ဟုတ်လား ကျေးဇူးပါပဲဗျာ"

ထွေးအောင်က ပြောဆိုပြီး ဆေးရုံဆင်ဝင်အောက်မှ အပြင်ဘက်သို့-

ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။

အပြင်ဘက်တွင် တပေါင်း နှင်းရိပ်ပါးလျားလျားတို့ သည် ဝိုးတဝါး လွင့်ပြယ်ကာ ကြွေလွင့် နေကြပြီ။

မကြာမီ အရုဏ်ဦး ရောင်နီပျို့တက်လာပေလိမ့်ဦးမည်။ ထွေးအောင် သည် ပေတစ်ရာလမ်းမကြီး ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ။ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ်တွင် သရက်ပင်ကြီးအချို့မှ ပွင့်ကြွေများ သည် နှင်းရည်လူးကာ ပြန့်ကျဲသင်းထုံနေ၏။

လမ်းမပေါ်တွင် ကားအသွားအလာ ရှင်းလင်းလျက်ရှိသည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ရရာကြုံ ရာကားကိုစီးကာ အဘွားကြီးအား သူ့မြေးမကလေး ကျန်းမာစွာ မျက်နှာမြင်ပြီးကြောင်းနှင့် သားယောက်ျားလေးမွေးကြောင်းကို ပြောပြရပေလိမ့်ဦးမည်။

အရုဏ်ဦး နေခြည်နုသည် နံနက်ခင်း လေပြည်ဝယ် သစ်လွင်တောက်ပစွာ အလှဆင်လျက် ရှိပါ တော့သတည်း။
